

N° 3.

Hengen Herätysksiä.

Jak. Juteini.

Wipurissa.

Cedermallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. Rein.

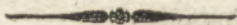

H u o k a n s .

Uoija ! joka laweuden ,
forkeuden kannatat ,
olet Herra hurstauden ,
mutta meitä armahdat ,
käännä kielet taipumaan
laupiuttas laufumaan .

Syhtyttele sieluisamme
puhdas, pyhä rakkaus
palawaksi powessamme
niin kuin liekin leimaus.
Saata sanas heränneen
seurakundas sydämeen.

Suo nyt ensin elämämme
otollisen olewan ,
salli sitte säilywämme
tullen majoin tuonelan ,
jossa onni odottaa
niin kuin oppis osottaa.

Katumus-wirsi.

O, Herra, hurstas Baldias!
ei rietas riemu kestä.

Ah, mutta auta, Armias,
syndistä syistä estä.

Me neuvos, jälkes jätimme,
sielumme surmaan syöksimme
hefuman hulluudessa.

So muisto menon ilkeän
raskaasti rasittaapi
ja syillä synnin syngään
tuntoa tulistaapi.

Me khyneleillä kastamme
nyt rauhattoman rindamme,
hawaiten halwat työmme.

Waan estä, Isä, wakainen
epäilyk eksyneildä;
suo meille armos ainainen
palata pahain teildä.

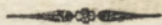
Huojenna huoli hätäisen
ja wiimein itkun iäisen
syyt poista sydämeistä.

Siiis, kuin on tullut turmelus,
josta on murhe musta,
huolessa Herran hartaus
loistakon lohduitusta,

niin että lewon löydämme
ja uskon kilven käännämme
turwaksi oman tunnon.

Niin kurja kuin on paatumus
tunnossa tuomiolla,
niin väärä ombi vaatimus
autuutta ansiolla.

Virheinen waan on heikkous;
nöyrille Luojan laupius
awaapi armo-helman.

Murhe ja lohdutus.

Murhe, muodot murtawainen,
menoansa muuttelee,
hefumakin hehkuwainen
turhan mielen turmelee,
ihmis-raukan rundelee.

Itkein lapsi ilmestyyti
waivan alla waipumaan,
huollen wanha hämmendyyti
laksuhonsa lahomaan,
murtumaan ja maatumaan.

Waro itses wakaisesti,
kuolewainen, kärsimään,

riennä, riennä remuifesti
ekfymätä ehtimään
kuolon kautta elämään.

Pyftyifenä pyftywäinen
patfas katon kannattaa,
toiwon kautta kärkeäinen
huokaukset huojendaa,
heikon woiman wahwistaa.

Pyhdä pyhin kuljefkella,
ektä päiwäs pimenee,
anna kuolon kolkutella;
wiimein warjo waltenee,
Herran armo aukenee.

Uldis armon auringofkta
lohdutufk on loiftamaan.
Wiifas wielä wahingofkta
kaiikki oppii kandamaan,
Puojahansa luottamaan.

Uloffi nyt ihmifhyden
murhe maassa muutetaan,
itfe riemu iäifhyden
alahalla aljetaan,
toiwossa jo tunnetaan.

Sairaau wirsi.

Woi ! kuin on kaikki kamala
ja elo ahdas aiwan ;
tuonengin tie on tukala ,
kuin tunnen tuskän , waiwan.

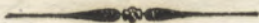
Ei elämässä ystävän
voi auttaa woimatonda.
Ei lohdutusta löydykän,
murhetta muistan monda.

Waan koskan , kurja , moitellet
näin soimaan surkeutta,
kurjuutta kärsin epäillen
ja waiwan waikeutta ,

Niin löytää lahjat ymmärrys
suloiset sydämessä ,
kuin owat toivo , kärsimys ,
waiwängin wiipyessä.

Näin, ynnä näiden, elämän
lohdutus tänne lähti.
Nyt tunnen turwan kestävän ;
ei sammuu toiwon tähti.

Siis kannan minä kuorman ,
taiwasta toiwon vielä ;
jos waipuu täällä woimani ,
niin löydän lewon siellä.

Kuolemattomuus.

Niin kuin sen toivo todistaa
ja usko warsin wahwistaa,
ei haita hauta meitä.

Waiwat waan
woitetaan;
kalma kungin
wangitungin
paulat päästää,
fielun säilytetyn säästää.

Nyt kuljeskellen kuolemaan
ja tullen tääldä tuonelaan
juon wirwoitusta vielä;

autuaan
aamun saan,
koska ferran
hunto Herran
korwin kuullaan,
tuonen tielä jälle tullaan.

Siis syh on syitä estämään,
pyhyyttä aina pyytämään
matkalla maailmassa.

Gyödyttäin
nyörä näin
laihon lailla,
waikka wailla,
kaswun kandaa,
joka arwon jalon andaa.
